

Писмо 1.

Ты ще са зачудиши на това писмо, любезный пріателю, защо-то въ него ще намѣриши свѣстми друго нѣщо, а не както си са навчилъ да добивашъ въ писма-та. А іоше по вече ще са зачудиши, като дознаешъ, че подиръ него идятъ іоше много други, кои-то ще хѣртѣватъ за истинскя вещь: за светы-тѣ обичаи на православна-та наша цѣрква. Но може да ма попыташъ, какво ми е скимнало, да ти пишя за такавъ голѣмъ работя. На умъ ли ти е, кога-то са расхождахмы около твое-то село Ирополець, какъ често ходяхмы на молитвъ въ оближный мнастирь святаго Іосифа Волоколамскаго? На умъ ли ти е, кога-то пѣтѣвахмы въ Москвѣ, какъ често са отвивахмы да отстоимъ литѣргіѣ на день Успѣніѣ богородично въ славный мнастирь, Новый Іерусалимъ, и сравнихмы неговя-тѣ направъ съ ветхя-тѣ цѣрквы на светый-а гробъ? И найпослѣ, кога-то вѣхмы и въ престолный-а градъ, на умъ ли ти е онова ангелско пѣніе въ Донскій-а мнастирь? — Ты ще речешъ: на умъ ни е, а азъ ти казвамъ: при сичкя-тѣ славя за божіѣ-тѣ службѣ, при сичкя-тѣ сладость въ пѣніе-то, пакъ та